

στέον κατὰ τὴν παροιμίαν». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντίκρισι. 2) Ἀπάντησις ἀπόκρισις Πόντ. (Κερασ. Οἶν.): Ἐγραψα τον γραμμαν κι ἀντίλογον 'κ' ἐπῆρα Κερασ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1, 142 (ἐκδ. K Dawkins) «ἐπέψαν γραφές τοῦ κυβερνοῦρη, ὁποῖος ἔπεψεν τοὺς ἀντίλογον, πῶς δὲν θέλει νὰ τὸν δώσῃ». Συνών. ἀντιλογία 2.

ἀντιλογῶ Θράκ. Πελοπν. (Μάν.) — ΚΠασαγιάνν. ἐν Τέχν. 1, 224 ἀδilogῶ Θήρ. Κρήτ. Κύθηρ. ἀντιλοῶ Πελοπν. (Λακων.) ἀντιλοῦ Πελοπν. (Μάν.) ἀντ'λουγῶ Σαμοθρ. ἀντιλογάω Παξ. Πελοπν. (Κορινθ.) ἀδilogῶ Κεφαλλ. ἀδilogῶ Θήρ. Μέσ. ἀντιλογοῦμαι Χίος ἀδ'λουγοῦμαι Θράκ. (Αἰν.) ἀντιλοοῦμαι Τῆλ. ἀντιλουεῖομι Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. Σιάτ. Σισάν. Σνίχ. κ. ἀ.) ἀντιλουεῖομι Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀντιλουεῖμι Μακεδ. ἀντιλουεῖμι Ἡπ. (Ζαγόρ. Κόνιτς.) Μακεδ. (Σισάν.) ἀντιλουεῖμι Μακεδ. (Γρεβεν. Ζαπαντ.) ἀντ'λουεῖμι Μακεδ. (Γρεβεν.) ἂντιλογοῦμαι Ἀστυπ. Ἰων. (Κρήν.) Μετοχ. ἀντιλοῖσμένος Πελοπν. (Γέρμ. Μάν.)

Τὸ ἀρχ. ἀντιλογῶ.

Α) Ἐνεργ. 1) Ἀντιλέγω, ἐναντιολογῶ ἀπανθαδιάζων Θήρ. Θράκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Μακεδ. (Σισάν.) Παξ. Πελοπν. (Κορινθ.) Χίος: Μοῦ ἀδilogῶ Κεφαλλ. Μὴ μ' ἀδilogῆς καὶ βορῶ νὰ σοῦ φέρω καὶ μαριτύρους Θήρ. Ἀντιλογάει 'ς τὸν πατέρα του Παξ. Ἀ γάνω πῶς τοῦ μιλῶ καὶ μ' ἀδilogῆση, θὰ τόνε σκοτώσω Κρήτ. Δὲν τοῦ ἀδilogῶ αὐτόθ. Ν' ἀντιλογῆσουν τοῦ πρωτόγερου θὰ ταν ἀσέβεια ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἀν. Καὶ μέσ.: Ἡ νύφ' μ' εἶνι καλή, ὅτ' κι ἂν τῆς πῶ, δὲν ξέρ' πουτὲς νὰ ἀντιλογῶθῇ Σισάν. || Γνωμ.

Σέβου, μὴν ἀδilogᾶσαι, | γιατί θὰ ξυλοκοπᾶσαι Κρήτ. || Ἄσμ.

Βρέ, τίνος εἶσαι σὺ παιδί καὶ Δράκου ἀντιλοῦσαι; Χίος

Ἀντιλοήθη κ' εἶπεν του κ' ἦκαψε τὴν καρδιάν του αὐτόθ. β) Μεταβάλλω γνώμην Κύθηρ.: Ὁ δεῖνα ἀντιλόησε. 2) Συγχύζω, ταράττω τινὰ Μακεδ. (Σιάτ.) Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Κάτσε ἡσυχος, γιατί μ' ἀντιλόησες Λακων. Νὰ καμωθῆς, γιατί μᾶς ἀντιλόησες μὲ τοῖς φωνές σου Μάν. || Ἄσμ.

Σὰν τό εἶδ' οὐ κόσμους θάμαξαν, κουρίτσια ἀντιλουήθ'καν Σιάτ. Καὶ ἀμτβ. συγχύζομαι Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Φρ. Ἐχασα κι ἀντιλόησα (παρεφρόνησα) Λακων. Μάν. || Ἄσμ. Ἐκάη ἡ καρδιά μου, ἐχώνεψε, | γιατί εἶχα τοὺς ἐφτὰ ἀδερφοὺς κ' ἔχασα κι ἀντιλόησα, | κι ἂν ἤξερα λησιμόνησα (μοιρολ.) Μάν. Μετχ. ἀντιλοῖσμένος = ζαλισμένος, σκοτισμένος Γέρμ. Μάν.

Β) Μέσ. 1) Ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ Ἀστυπ. Ἡπ. (Ζαγόρ. Κόνιτς. κ. ἀ.) Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. (Ἀνασελ. Γρεβεν. Ζαπαντ. Σιάτ. Σισάν. Σνίχ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τῆλ.: Μὲ τοῖς χαρές σας, ἀφέντη, ἂντιλογᾶται τὸ ραφάκι Ἀστυπ. Ἐχετε καὶ στόμα ν' ἀντιλογεῖστε κιόλας! Ἡπ. Ἐοὺ ἄντας δὲ σὶ ρουτοῦν μὴ ἀντιλογεῖσαι Σισάν. Μὴν ἔρχισι κοντά μ', ἀντιλουήθ'κι οὐ σπανός Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Παροιμ. Τὸ φυσικό ἐφώναξαν κι ὅπ' εἶχ' ἀντιλογήθη (ὁ πλούσιος ἔχει μεγαλύτερον θάρρος τοῦ εὐγενικοῦ, ἀλλὰ πένητος) Ἡπ. Τ'ς ἰννεῖ ἦκ'σι οὐ κ'φός, τ'ς δέκα ἀντιλουήθ'κι (ἐπὶ νωθροῦ τὴν ἀντίληψιν) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Κ' ἔνα πουλλί, χρυσὸ πουλλί πικρὰ μοιρολογάει κι αὐτὸς ἀντελογήθηκε καὶ 'ς τὸ πουλλάκι λέγει αὐτόθ.

Κ' ἐκείνον τὸν ἐρώτησα κι αὐτὸς μ' ἀντιλογήθηκε αὐτόθ.

Κι αὐτὸ ἀντιλογήθηκε ψηλά 'πὸ τὸ κλαράκι αὐτόθ.

Οὐ ἤλιους ἀντ'λου'ήθηκε, ἤλιους ἀντιλουέτι Γρεβεν.

Κ' ἡ κόρ' ἀντιλουήθηκε, τοῖν ξένοντι φονάζει Σνίχ.

Πλάκα τ' ἄκουσι κ' ἡ γῆς ἀντιλουγήθη Μακεδ.

Ὅντας ἀναστενάξω 'γώ, ἡ γῆς ἀντιλουᾶται καὶ τὸ φεγγάρι χάνεται κι ὁ κόσμος μὲ λυπᾶται Τῆλ.

Χίλια δίνου νὰ τοῖν ἰδῶ κι δυὸ νὰ τοῦ μιλῆσον κι αὐτὸς ἀντιλουήθηκε 'πουμέσ' ἀπ' τοῦ θαλάσσου Σιάτ.

2) Αἰσθάνομαι πόνον κάπου Ἰων. (Κρήν.): Μὲ ἂντιλογᾶται τὸ χέρι μου. Οὔλα μου μὲ ἂντιλογοῦνται. β) Ἀπροσ. ἔχω πόνον κάπου Χίος: Μ' ἀντιλογᾶται 'ς τὰ πλευρά.

ἀντίλοξα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀντίλουξα Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀντίλοξος.

1) Εἰς πλαγίαν θέσιν, πλαγίως, ἐν σχέσει πρὸς τὸν μακρόθεν βλέποντα: Τ' ἀμπέλι μ' εἶν' ἀντίλουξα ἀπ' τοῦ χοριοῦ. Ἀντεῖνον τοῦ χοριοῦ ἔρχιτι ἀντίλουξα ἀπουδῶ 'πὸν μᾶς. Συνών. ἀνάζεορβα Α 2, ἀντίζεορβα 1, ἀπόζεορβα, ξεορβά, λοξά. 2) Μεταφ. ἀντιθέτως πρὸς τὴν προσδοκίαν ἢ ἐπιθυμίαν τινός, δυσμενῶς, ἀτυχῶς: Ἐρχονται ἀντίλοξα τὰ πράματα.

ἀντίλυπος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Ἰαμβ. καὶ ἀνάπ.² 27

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐς. λύπη.

Ὁ ὡς ἀντίδοτον τῆς λύπης παρεχόμενος, ὁ ἐπίληθος τῆς λύπης: Ποίημα.

Ἀλλ' ἐκείνη ὀλογάληνη | μὲ τ' ἀνθισμένο χέρι τὸ ἀντίχολο κι ἀντίλυπο | βοτάνι μοῦ προσφέρει.

ἀντίμακρα ἐπίρρ. ΓΜαρκορ. Ποιητ. ἔργ. 202

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. μακράν.

Μακράν, εἰς ἀπόστασιν: Ποίημα.

Τὴν ὥρα ποῦ πρωτόσχιζες | τ' ὠραῖον νησιοῦ τὸ κῦμα, φωνὴ θὰ σοῦ 'πε ἀντίμακρα | συρμένη ἀπ' τὸ γιало.

ἀντιμαμαλίδι τό, Σέριφ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀντιμάμαλο.

Μικρὸς κυματισμὸς ἀπὸ τῆς παραλίας ἀντίθετος πρὸς τὸν ἀπὸ τῆς θαλάσσης.

ἀντιμαμαλίζω ἀμάρτ. ἀδιμαμαλίζω Κρήτ. ἀδιμαμαλῶ Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀντιμάμαλο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Ἐνεκα ἐλαστικότητος ἐπανέρχομαι εἰς τὴν προτέραν θέσιν, ἀντιπάλλομαι: Ἀδιμαμαλίζει τὸ ξύλο (κάμπτεται καὶ πάλιν ἀποκαθίσταται εἰς τὴν προτέραν θέσιν). Ἀδιμαμάλισε τὸ ξύλο καὶ τὸν ἐχτίπησε.

ἀντιμάμαλο τό, Ἡπ. Κάρπ. Κάσ. Κίμωλ. Μεγίστ. Πειρ. Πελοπν. (Λακων.) Σαλαμ. Τῆλ. Χίος (Καρδάμ. κ. ἀ.) ἀδιμάμαλο Ἄνδρ. Κάλυμν. Κέρκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθηρ. Κύθν. Λευκ. ἀδιμάμ-μαλον Σύμ. ἀδ'μάμαλο Πάρ. (Λεῦκ.) ἀδιμάματος ὁ, Μῆλ. Σέριφ. Σῦρ. (Γαλις.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐς. μάμαλο.

1) Τὸ παλινδρομοῦν κῦμα, ἰδίᾳ κατὰ τὰς βραχῶδεις ἀκτὰς Κέρκ. Κεφαλλ. Κίμωλ. Κρήτ. Κύθν. Σαλαμ. Σέριφ.: Φρ. Βρῆκε τὸν ἀντιμάμαλό του (τὸν ἀντίπαλον, τὸν ἀνταγωνιστὴν του) Μῆλ. β) Ὁ παρὰ τὴν ἀκτὴν ἡσυχος σάλος τῶν κυμάτων Λευκ. 2) Θαλασσοταραχὴ προερχομένη ἐκ συγκρούσεως κυμάτων ἀντιθέτου φορᾶς Ἄνδρ. Κάλυμν. Κάρπ. Κάσ. Κρήτ. Κύθηρ. Πάρ. (Λεῦκ.) Πειρ. Σύμ. Χίος: Μᾶς ἔπιασε ἓνα ἀντιμάμαλο ποῦ δὲ σταυρώσαμε

